

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne 30. 8. 2007
KRAJSKÝ SOUD BRNO
dne 24. 11. 2007

62 Ca 38/2006-32

ČESKÁ REPUBLIKA

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno	
Došlo: 30 -11- 2007	
Číslo: 29093107	Vyřizuje: JUDr. Pely
Přílohy: 10 listů	

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D. a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce **DKO, s.r.o.**, se sídlem Tolstého 1455/2, Jihlava, zastoupeného Mgr. Hanou Marušovou, advokátkou se sídlem Farní 2, Jihlava, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti **Statutárního města Jihlavy**, se sídlem Masarykovo náměstí 1, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 2R 042/06-Hr ze dne 11.8.2006,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení n e p ř i z n á v á.
- III. Osoba zúčastněná na řízení n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného č.j. 2R 042/06-Hr ze dne 11.8.2006, kterým byl zamítnut žalobcův rozklad a potvrzeno předchozí rozhodnutí vydané v I. stupni správního řízení č.j. VZ/S 023/2006-6206/2006/500-AB ze dne 3.4.2006. Žalovaný společně se správním orgánem I. stupně rozhodli, že zadavatel (Statutární město Jihlava) nesplnil povinnost stanovenou v § 88 odst. 3 zák. č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ“), a sice tím, že při zadávání veřejné zakázky „Zajištění funkce městského kulturního střediska“ neodeslal do 10 dnů od obdržení námitek žalobce písemné sdělení, zda námitkám vyhovuje či

nikoliv; tento úkon zadavatele přitom podstatně neovlivnil stanovení pořadí úspěšnosti nabídek.

I. Podstata věci

Žalobce ve své žalobě namítá, že byl v zadávacím řízení zadavatelem vyloučen pro nesplnění základních kvalifikačních kritérií podle § 30 odst. 1 ZVZ. Již ve správním řízení žalobce namítal zejména tu skutečnost, že jej zadavatel diskriminoval, když vyloučil výlučně žalobce, aniž by vyloučil i druhého účastníka řízení Zuzanu Moravskou, neboť dle názoru žalobce Zuzana Moravská prokazatelně nesplnila zadávací podmínky týkající se technické způsobilosti. Podle žalobce z oznámení zadávacího řízení vyplývá, že uchazeč musí splnit podmínku technické způsobilosti, a sice že realizoval nejméně jednu obdobnou zakázku na zajištění kulturních akcí pro obec s nejméně 10 000 obyvateli. Uchazeč (Zuzana Moravská) však předložil výlučně seznam jím pořádaných akcí, ze kterého dle žalobce vyplývá, že se jednalo o pořádání akcí nahodilých. Žalovaný v rámci svého rozhodování námitku žalobce neakceptoval s odůvodněním, že se jedná o extenzivní výklad, když žalobce požaduje, aby druhý účastník prokázal, že zajišťoval funkci městského kulturního střediska, a že plně postačuje prokázání konání akcí *ad hoc*. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že žalobcův názor ze zadávacích podmínek nevyplývá. Tato zjištění žalovaného však dle žalobce neodpovídají skutkovému stavu věci. Pokud zadavatel požadoval realizování jedné obdobné zakázky, musel uchazeč prokázat, že obdobnou zakázku, a to jak po stránce kvalitativní, tak kvantitativní již zajišťoval. Pokud je tedy předmětem zakázky pořádání kulturních, kulturně společenských akcí, divadelních a koncertních a jiných kulturních pořadů apod. po určitou dobu a v určitém stanoveném množství, nemůže dle názoru žalobce obstát tvrzení žalovaného, že za obdobnou zakázku je nutno považovat jakoukoliv dodávku služby na pořádání výše specifikovaných pořadů. Současně je dle žalobce třeba zohlednit, že v tomto konkrétním případě se vždy u druhého uchazeče jedna zakázka rovnala jedné kulturní akci, a šlo přitom vždy o jednorázovou akci druhého uchazeče a nikoliv o zakázku města. Žalobce tu podotýká, že se nikdy nejednalo o zakázku v pravém slova smyslu, ale o grantový projekt na určitou akci, kdy druhý účastník obdržel grant, nikoliv zakázku.

Ze shora uvedeného důvodu tedy žalobce navrhuje, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno; stejně tak žalobce navrhuje zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí, které bylo vydáno v I. stupni správního řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí (body 14. a 15.). Žalovaný má za to, že se žalobce dopouští neodůvodněně zužujícího výkladu předmětného požadavku zadavatele, když okruh zakázek, kterými by bylo možné prokázat splnění technické kvalifikace, omezuje pouze na zakázky spočívající v provozování městského kulturního střediska. Pro takový výklad zadávacích podmínek však není důvod, a tedy bylo možno prokázat technickou způsobilost doloženým pořádáním kulturních akcí *ad hoc*. Žalobcem namítané důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí tedy nejsou dle názoru žalovaného oprávněné.

Současně žalovaný poukázal na to, že žalobce byl v šetřeném případě oprávněně vyloučen z další účasti na zadávání veřejné zakázky, přičemž tuto skutečnost v žalobě žádným způsobem nenapadá. Žalobce ve své žalobě napadá pouze další průběh zadání veřejné zakázky a z tohoto důvodu je nutno jeho žalobní námítky dle názoru žalovaného zamítnout jako nepřípustné.

Ze shora uvedených důvodů tedy žalovaný navrhuje žalobu zamítnout.

Osoba zúčastněná na řízení své vyjádření ve věci nepodala.

II. Zjištěné skutečnosti

Z obsahu správního spisu vyplývají zejména následující pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: zadavatel oznámil otevřené řízení za účelem zadání veřejné zakázky „Zajištění funkce městského kulturního střediska“ pod č. 50013277 dne 3.10.2005. Zadavatel následně obdržel dvě nabídky, z nichž žalobcova nabídka byla vyřazena, a sice z toho důvodu, že žalobce doložil ke splnění kvalifikačního předpokladu podle § 31 odst. 1 písm. d) ZVZ pouze prohlášení podepsané jednatelem Radkem Blechou, že nebyl pravomocně odsouzen pro trestný čin, jehož skutková podstata souvisí s předmětem podnikání. Podle výpisu z obchodního rejstříku, který byl součástí nabídky, je jako jednatel žalobce uveden kromě Radka Blechy také Pavel Čáslavský, jehož prohlášení, že nebyl pravomocně odsouzen pro trestný čin, jehož skutková podstata souvisí s předmětem podnikání, nebylo doloženo. Následně byla veřejná zakázka přidělena druhému z obou uchazečů, kteří podali nabídky, a sice Zuzaně Moravské.

Z oznámení zadávacího řízení (bod 9. 3.- kritéria a doklady pro prokazování technické způsobilosti) vyplývá, že zadavatel stanovil způsob prokazování technické způsobilosti následovně: „§ 33 odst. 1 písm. c) 2.- s limitem nejméně jedna obdobná zakázka na zajištění kulturních akcí pro obec s nejméně 10 000 obyvateli a c) 3. – nejméně jeden sál s počtem nejméně 300 míst a nejméně jedna prostora pro pořádání menších akcí s kapacitou 50 – 100 míst“. Pokud jde o požadované doklady k prokázání technické způsobilosti, pak z bodu 11. 4. zadávací dokumentace vyplývá, že zadavatel požaduje seznam referenčních zakázek a doložení prohlášení či osvědčení o řádném provedení služeb; pro zajištění uvedených prostor zadavatel požadoval list vlastnictví k vyžadovanému vybavení, smlouvu o smlouvě budoucí, případně jiný doklad, který by prokazoval, že uchazeč bude uvedenými prostorami v době plnění veřejné zakázky disponovat. V nabídce vítězného uchazeče – Zuzany Moravské – byl předložen seznam zakázek, jejichž podstatou bylo pořádání konkrétních akcí pro jednotlivé objednatele. Z rozhodnutí vydaného v I. stupni správního řízení mimo jiné vyplývá, že na základě dokladů předložených později vítězným uchazečem – Zuzanou Moravskou – došlo k prokázání technické způsobilosti tohoto uchazeče. Žalovaný se pak v napadeném rozhodnutí s tímto závěrem ztotožnil, přitom žalovaný odmítl žalobcovu interpretaci požadovaného způsobu prokazování technické způsobilosti jako extenzivní. Žalovaný argumentoval v tom směru, že pokud by zadavatel požadoval

prokázání specifické technické způsobilosti, jak uváděl žalobce v návrhu na zahájení řízení o přezkum úkonů zadavatele, tedy pokud by zadavatel po uchazečích požadoval přímo zkušenost s provozováním městského kulturního centra, pak by v tomto smyslu formuloval své požadavky, což neučinil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že v bodě 5.5 oznámení zadávacího řízení zadavatel charakterizoval předmět plnění veřejné zakázky jako „dodávku služeb na pořádání kulturních a spol. akcí, divadelních, koncertních a jiných pořadů“. Pokud tedy v bodě 9.3 oznámení zadávacího řízení požadoval prokázání „nejméně jedné obdobné zakázky“, pak za obdobnou zakázku je nutno považovat jakoukoliv dodávku služby na pořádání výše specifikovaných akcí a pořadů. Domněnka žalobce, že tyto dodávky služeb musí být pravidelné či periodické, a tedy nesmějí být *ad hoc*, ze zadávacích podmínek žádným způsobem nevyplývá a nelze ji proto přijmout. Žalovaný společně se správním orgánem I. stupně tedy shledali toliko porušení povinnosti zadavatele stanovené v § 88 odst. 3 ZVZ, což je závěr žalobou nyní nenapadený.

III. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Rozsah přezkumu soudu byl ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalovaného podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. zásadně vymezen v žalobě uplatněnými žalobními body.

Soud tedy napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů přezkoumal a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Rozhodnuto o věci samé bylo přitom bez jednání za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s.ř.s. (žalobce ani žalovaný s takto zamýšleným postupem soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas).

Otázka, která je nyní předmětem přezkumu soudu, tedy spočívá v posouzení postupu zadavatele, který na straně jedné vyloučil žalobce pro neprokázání kvalifikace, zatímco zbylého uchazeče z téhož důvodu nevyloučil, a jde tak o diskriminaci mezi oběma uchazeči, jak žalobce v žalobě namítá.

Nejprve se soud zabýval otázkou, kdo je nyní v řízení před soudem žalovaným. Pokud jde tedy o označení žalovaného, tím je tu předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, zcela odhlédnuto od označení žalovaného v žalobě. Soud nutně musí vycházet z § 69 s.ř.s., podle něhož je žalovaným ten správní orgán, který rozhodl v posledním stupni správního řízení. Přestože před jedním správním orgánem (tu orgánem dohledu, tj. Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže) jsou vedena správní řízení ve dvou stupních, kdy v prvním stupni rozhoduje „ústřední správní úřad“ a o rozkladu pak v daném případě „vedoucí ústředního správního úřadu“ (§ 152 odst. 1 a 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu), z obsahu žaloby nevyplývají pochybnosti o tom, že ve věci má být přezkoumáváno ono druhostupňové rozhodnutí, jež vydal

předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Takto vymezený rozsah přezkumu je postaven najisto, nadto jiné rozhodnutí předmětem soudního přezkumu učiněno být podle § 69 s.ř.s. nemůže. Přesná specifikace napadeného rozhodnutí přitom není nijak spornou. Pro soud je tu tedy dostatek důvodů k tomu, aby byl zásadně připraven v žalobě aprobovat jak formální označení napadeného rozhodnutí ve smyslu „rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže vydané ve druhém stupni správního řízení“, tak ve smyslu „rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže“, za žalovaného však soud považuje předsedu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, na kterého je při vydávání individuálních právních aktů třeba nahlížet jako na monokratický správní orgán, který má jak výlučnou působnost, tak výlučnou pravomoc rozhodnout ve druhém stupni příslušného správního řízení.

Namítá-li žalovaný ve svém vyjádření, že by se soud žalobními tvrzeními neměl *in merito* zabývat, neboť žalobce byl vyloučen z účasti v zadávacím řízení, což nenapadá, neboť jeho žalobní tvrzení směřují toliko vůči dalšímu průběhu zadání veřejné zakázky (po žalobcově vyloučení), pak tomuto názoru, zřejmě se opírajícímu o prejudikaturu zdejšího soudu (například o rozsudek vydaný v právní věci sp. zn. 62 Ca 12/2006 dne 17.10.2006), soud nepřisvědčuje. V právě citované právní věci šlo o situaci, kdy žalobce namítal, že byl ze zadávacího řízení vyloučen v rozporu se ZVZ, a zároveň zpochybňoval i postup zadavatele při hodnocení nabídek. Závěr soudu učiněný v právě citované právní věci lze shrnout tak, že pokud byl žalobce (vyloučený uchazeč v zadávacím řízení podle ZVZ) vyloučen ze zadávacího řízení v souladu se ZVZ (jeho nabídka byla vyřazena), a to již pro nesplnění kvalifikace uchazeče, pak se jeho subjektivních veřejných práv nemohl dotknout postup zadavatele po tomto vyloučení; proto namítal-li žalobce, že byl ze zadávacího řízení vyloučen v rozporu se ZVZ, a zároveň uplatňoval další námitky proti postupu zadavatele při následném hodnocení nabídek nevyločených uchazečů, a soud neshledal důvodnými námitky proti rozhodnutí žalovaného ohledně samotného vyloučení tohoto žalobce, nezabýval se již námitkami dalšími. V právě projednávané věci je však situace odlišná, neboť žalobce brojí proti diskriminačnímu postupu zadavatele ve fázi posuzování splnění kvalifikace, tedy ve fázi, kdy zadávací řízení probíhalo ještě s oběma uchazeči, a tedy případná diskriminace by tu mohla v úvahu přicházet.

Namítanou diskriminaci však soud neshledal. Proto nedeklaroval-li ji ani žalovaný v napadeném rozhodnutí, není jeho rozhodnutí z tohoto důvodu nezákonným.

Pokud jde o námitku porušení zásady nediskriminace, tu soud při svých úvahách vycházel ze skutečnosti, že pojem „diskriminace“ ZVZ nikterak blíže nevymezuje (a sice ani v § 25 odst. 1 ZVZ, ani v jiném ustanovení ZVZ), nepodává ani demonstrativní výčet, ani bližší návod pro interpretaci tohoto pojmu. Vychází-li soud za této situace ze skutečnosti, že norma obsažená v § 25 odst. 1 ZVZ je normou obsaženou v právním předpise, který byl přijat „...v souladu s právem Evropských společenství...“ (§ 1 ZVZ), pak lze při interpretaci tohoto pojmu vycházet z obsahu komunitárních zadávacích směrnic, které byly touto cestou implementovány do českého vnitrostátního právního řádu. Tento postup je dle soudu kromě samotné

nemožnosti vyložit uvedený pojem „diskriminace“ za použití ZVZ umožněn i povinnou aplikací „principu nepřímého účinku“, podle něhož je povinností vnitrostátních soudů vykládat vnitrostátní právo tak, aby bylo dosaženo výsledku uvedeného v příslušných komunitárních směrniciích; právo má být vykládáno „co možná nejvíce ve světle účelu směrnic“. Zabývá-li se tedy soud jednotlivými směrnicemi (bez ohledu na otázku jejich aplikovatelnosti na postup sektorového zadavatele, nýbrž toliko za účelem vyložení pojmu „diskriminace“), pak dospívá k závěru, že ty pojednávají toliko o „diskriminaci na základě státní příslušnosti“, případně je zákaz diskriminace podán obecně tak, že „...zadavatelé zajistí, aby mezi jednotlivými dodavateli, zhotoviteli nebo poskytovateli služeb nedocházelo k diskriminaci...“ (například čl. 4 odst. 2 Směrnice 93/38/EHS nebo čl. 6 odst. 6 Směrnice 93/37/EHS, ve znění čl. 3, bodu 1, písm. b) Směrnice 97/52/ES, obdobně i v aktuálně účinné Směrnici 2004/17/ES a Směrnici 2004/18/ES). Bližší obsahové vymezení pojmu „diskriminace“ není tedy možné ani touto cestou.

Za této situace soudu nezbylo než přistoupit k výkladu uvedeného pojmu v kontextu předpisů z oblasti ochrany hospodářské soutěže, neboť do této oblasti *lato sensu* právo veřejných zakázek svojí povahou náleží; cílem zákonů upravujících postup při zadávání veřejných zakázek (tento postulát platí obecně) je kromě efektivního vynakládání veřejných prostředků i zajištění „spravedlivé a otevřené soutěže o veřejné zakázky“. V principiálně přímo aplikovatelném předpisu (§ 10 Ústavy České republiky), a sice ve Smlouvě ES, konkrétně v jejím článku 82, je za diskriminaci označováno jednání spočívající v „uplatňování rozdílných podmínek vůči jednotlivým účastníkům trhu při shodném (srovnatelném) plnění“, jímž dochází k jejich znevýhodňování v hospodářské soutěži. Jakkoli tedy článek 82 Smlouvy ES upravuje zákaz zneužití dominantního postavení v hospodářské soutěži a zcela nepochybně tedy nedopadá na oblast veřejných zakázek, lze jej pro účely interpretace pojmu „diskriminace“ *per analogiam* použít i pro tuto oblast. Jde totiž o princip aplikovatelný pro celou oblast soutěžního práva.

Ke stejným závěrům, pokud jde o interpretaci pojmu „diskriminace“, lze konečně dle názoru soudu dospět i prostým jazykovým výkladem. Tento internacionalismus je totiž konstantně vykládán jako „rozdílný, jiný přístup k jednotlivci či skupině než k celku“.

Souhrnně řečeno může tedy k porušení zásady nediskriminace v zadávacím řízení podle § 25 odst. 1 ZVZ dojít tehdy, pokud by zadavatel v téže situaci a v týchž otázkách přistupoval k některým uchazečům o veřejnou zakázku procedurálně nebo obsahově jinak než ke zbylým, popř. pokud by v důsledku zadavatelova postupu bylo některým uchazečům objektivně znemožněno nebo ztíženo ucházet se o veřejnou zakázku za podmínek, za nichž se o ni mohou ucházet jiní uchazeči.

Pokud tedy soud uváží, že v případě obou uchazečů (žalobce i Zuzany Moravské) bylo posuzováno splnění kvalifikace, že zatímco v žalobcově případě bylo shledáno, že kvalifikaci nesplňuje, neboť nedoložil trestní bezúhonnost (beztrestnost) všech statutárních orgánů ve smyslu § 31 odst. 1 písm. d) ZVZ (tento závěr nyní

napadán není), avšak v případě zbylého uchazeče (Zuzany Moravské) byl shledán závěr opačný, tj. že kvalifikaci splnil, když mimo jiné byl zohledněn požadavek podávaný z oznámení zadávacího řízení a ze zadávací dokumentace na konkrétní způsob prokázání uchazečovy technické způsobilosti (a bylo dovozeno splnění tohoto zadavatelova požadavku), pak z těchto skutečností nelze dovodit, že by zadavatel jednal se žalobcem procedurálně či obsahově jiným způsobem než se zbylým uchazečem. Nelze dovozovat, že by zadavatel byl vůči jednomu z obou uchazečů „tolerantnějším“ než vůči druhému. Za tohoto stavu tedy nelze přisvědčit namítanému porušení zásady nediskriminace při posuzování splnění kvalifikace.

Přezkoumal-li žalovaný (a před ním rovněž správní orgán I. stupně) postup zadavatele při posuzování splnění kvalifikace a dospěl-li k závěru, že zadavatel nepochybil, když v případě zbylého uchazeče (Zuzany Moravské) dovodil splnění kvalifikace, neboť v bodě 5.5 oznámení zadávacího řízení zadavatel charakterizoval předmět plnění veřejné zakázky jako „dodávku služeb na pořádání kulturních a spol. akcí, divadelních, koncertních a jiných pořadů“, a pokud tedy v bodě 9.3 oznámení zadávacího řízení požadoval prokázání „nejméně jedné obdobné zakázky“, a tedy za obdobnou zakázku je nutno považovat jakoukoliv dodávku služby na pořádání výše specifikovaných akcí a pořadů, pak soud v takovém závěru žalovaného byť jen náznak tolerování jakékoli žalobcovy diskriminace nenalézá. Nadto se tento závěr žalovaného na subjektivních veřejných právech žalobce sám o sobě nijak projevit nemohl. Má-li soud podle § 2 s.ř.s. ve správním soudnictví poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob a nemohl-li se právě uvedený závěr dotknout žalobce (coby vyloučeného uchazeče, aniž by žalobce otázku jeho vyloučení učinil předmětem přezkumu soudu) na jeho veřejných subjektivních právech, pak soud nemá legální prostor k tomu, aby žalobci poskytoval takovou míru retace, jež by se mohla projevit zrušením napadeného rozhodnutí žalovaného. Kromě toho, s ohledem na právě uvedené již jen jako konstatování *obiter dictum*, soud dodává, že není důvodu, aby bylo nezákonným shledáváno i samotné hodnocení postupu zadavatele při hodnocení splnění kvalifikace uchazeče Zuzany Moravské. Pokud totiž zadavatel provedl specifikaci plnění, jež bylo veřejnou zakázkou, jako „dodávku služeb na pořádání kulturních a společenských akcí, divadelních, koncertních a jiných pořadů“ a pokud po uchazečích požadoval prokázání „nejméně jedné obdobné zakázky“, tj. „obdobné zakázky na dodávku služeb na pořádání kulturních a společenských akcí, divadelních, koncertních a jiných pořadů“, aniž by výslovně požadoval předchozí profesní zkušenost s provozováním kulturního či společenského centra, pak není důvodu k tomu, aby zadavatel za splnění tohoto požadavku nemohl považovat pořádání kulturních a společenských akcí, divadelních, koncertních a jiných pořadů *ad hoc*, tedy jinak než trvale či opakovaně.

Po vyčerpání obsahu žaloby tedy soud uzavírá, že žaloba důvodná není. Proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 a 7 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěšný nebyl, proto mu náhrada nákladů řízení nepřisluší. Ta by příslušela

žalovanému, neboť ten měl ve věci plný úspěch. Soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady, jež by převyšovaly náklady jeho jinak běžné administrativní činnosti, nadto přiznání náhrady žádných nákladů žalovaný nepožadoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady řízení vznikly (§ 60 odst. 5 s.ř.s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 16. srpna 2007

Za správnost vyhotovení:
Lucie Brdičková

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu